

Поледи у себе – Томислав Јелесијевић

ЖДРЕБЕ

Живим сам са ждребетом. Десет година на селу, чини ми се да је толико прошло. Ждребе је млађе, наравно. Неколико година живео сам сасвим сам. Нисам затворио сва врата, нисам због тога у изолацији, мислим да нисам. Ипак, престали су да ме инспиришу, изгубио сам израз и на неко време сам се повукао. Оставио људе, отишао. Увиђам да је то лакомисленост, људи не чекају вечно, да ли их можеш оставити и онда поново испочетка, као да се прошло није догодило.

Љубав ме је ротирала као чигру, чудно је да сам се поиграо са другима, а нисам ни сам ништа друго до играчка. Чигра ротира, ждребе донесе вечерњи мир, али... Дођу дани. Тиши, испрепедени, немам прошлост. Груб сам према ждребету, навикама сам груб. Ждребе све то подноси и управо таква ствар ме највише излуђује. Не дозвољава да учиним зло и да себе савесно окривим. Ждребе зна да сам подмукао. Ја сам подмукао и пропадљиве природе када је било шта у питању. Онда поштено дигнем руке од свега, стежу ме лудачке крагне ако се превише трудим. Појединим данима осуђен сам да увенем. Осуђен? Одабир речи ми је веома интересантан, у таквој једној идеји може да се отвори читав орман и покаже блато које кријем. Ја кажем – осуђен, претпостављам да постоји процес, да ће да ми се суди, да сам починио дело које је довољно да се отпочне судски поступак. Кад размишљам по вертикали, претпостав-

љам и да природа има судију и порив да казни. Толико стане у једну реч. Толико.

Ждребе је најмирније кад је поред потока, пре него што одемо на пропланак са друге стране воде. Умирује ме кад ждребе опрезно мотри на водени свет. Да ли је живот у мојим устима горак са разлогом? Окривљујем себе што сам безосећајно привржен ждребету. Како други људи воле своје најближе? Ждребе изгледа питомо, питомост треба наградити топлим осећањем. Прођем прстима кроз гриву и стиснем петљу да прећутим, да се претварам да волим да се мазим. Можда би било лепше када бих ја био ждребе. Седам поред плитке воде, како би било када бих мало попио? Зар ја због своје људскости не могу без опреза да уживам у дивљој води? Те мисли често ми се роје у шетњама, све те године самавања показују искривљене погледе живота заједнице, кочнице које не постоје, али их користимо тако да уређују најгушће мреже друштвеног саобраћања.

Како ли је у туђим главама, имаш ли ти икаквог појма, мало моје ждребе?

Нема много интереса за мене када је на зеленим површинама, прати све травнате текстуре и учи ме да је свака травка различита. О, како је тешко да објасним шта сам желео да кажем! Када бисте их само чули, распоређене травке, једне у односу са оближњим, сваки пут чули бисте нешто другачије. Човек може да посвети живот тој игри. Ждребе ме је то научило својим трагањем, али сам с временом приметио да ждребе врло несмотрено прелази преко свих зелених површина. Гледа своја посла, чини ми се. Ждребе ме је и ту предухитрило. Мислим, кад кажем: „Гледа своја посла“. Када се посветите текстурама трава осе-

тићете колико могућности постоји у вама. Свих могућих начина да осетите мир и немир две или три травке, њихов плес на ветру и све ваше идеје које почињу своје животе само због три ситне биљчице. Живот идеја које вреде, ја мислим. Гледање својих посла, чини ми се.

Желео сам да ме ждребе остави. Лежало је у слами, било је поред ватре коју понекад потпалим иза куће, да бих направио вечеру, скувао напитке...

Волео сам једном давно, умео сам да волим људе. Дубоко у мени велика је огреботина, сећање на живот када је лако и величанствено било волети. Желим да ме ждребе остави, испод мојих очних дупљи со је направила дрворезе дубоке као речна корита. Далека сећања иза ватре чекају да их призовем. Ждребе лежи, кад би ми се приближило, кад би умело да ме остави са показаним разумевањем. Ако би ми на тај начин потврдило да су ме заувек одговорили од вољења, да је у неповрат отишла љубав, ако би ми пришло...

Иза штале звук и светлост, кратко поигравање ветра светиљком. На време се збио речит тренутак, фењер обавештава да је ноћ, ветар да ће време да се мења. Сутра идемо до тврђаве, кажем ждребету које мрдне десним ухом као да сам га угризоо звуком. Мислим да ће сутра падати киша, да нећемо моћи, то је разлог да му обећам ужасну лаж. Свиреп сам пошто волим киселину на рецепторима, не! Не волим. Омашка у вокабулару, поново једна реч одзвања све док ме не увери да сам неко други. Није јој много потребно, свега неколико тренутака. Брзо излазим на свеж ваздух, погледам даљину, непрегледни мрак. Тама на ивици села, не изгледа страшно.

Ждребе је заспало. Држим охлађен чај, мало топле

кафе са стране, мрвице грубих двопека, чујем ветар који прави таласе у даљини поред реке. Било је то неколико месеци пре прошле зиме, кад смо пешачили по каменоломима са оне стране шуме. Шума је мало даље од куће. Ждребе се зауставило и непомично је стајало јер је пут изнад нас, пели смо се узбрдо, препречио шкорпион. Стакласт, пун отрова. Сетио сам се детињства, једном приликом сам осетио његов убуд. Замолио сам ждребе да се вратимо кући, желео сам да се детињство проживи поново, кроз сећања, да замишљам какав би тај дан био да ме није убо шкорпион. Ипак, није ваљало да се враћам на такву рефлексију, то је оно што ме је уздрмало и наговорило да започнем вишегодишњу повученост. Узео сам стену, размрсао шкорпију и осетио слатак укус топлих торти од трешања, неколико дана одстојалих у тепсији. Жаока се још увек мрдала и ја згазих поново на стену. Мислићу о нама на другачији начин, или нећу ни мислити.

Невоља самавања је што почне као изазов, али прерасте у вечни изазов. За ових десет година свега неколико пута рекао сам себи: Да, остварио си пун људски потенцијал који самоћа може да произведе. Тим фабричким речима сам изговорио и наградио себе обичним несавршеним људским жаргонима. Ту ми је поново било јасно колико се слабо познајем. Мислио сам да не сматрам себе нарочито приврженим неговању домаћег језика и културе говора. С друге стране, очигледно ме стражарење над језиком инспирише, очекујем... Очекујем да ће ме казнити ако не слажем да поштујем језик и културу. Да, то је.

Самовање се не завршава, али се ризница увећава одсецањем истрошених струна. Жице морају да се промене,

а мој благослов је да после сваке истрошене детаљно проучим траг и на тај начин ближе схватим ко сам био, ко сам могао да будем, шта ми се није обистинило, и сличне одбљеске вечног трагања. Човек се обогати тим силуетама, стакленим пејзажима. Али, не бих да вас лажем, ко их се превише придржава, све чешће осети како је тешко што је међу њима увек прохладно. Штипа благи мраз остварене прошлости по образима.

Био сам у праву, почела је киша. Одлучио сам да прескочимо посету тврђави. Пред старим огледалом покушавам да се обријем. Ждребе је испред мене, чудно је да приђе и умирено седи, не тражи ништа, чудно.

Плашим се оштрих предмета. Сева, биће свежих пропрскивања у штали, боље је да се што пре обријем и уведем ждребе унутра. Посекао сам се испод десног уха, топло цури неколико капљица бордо течности која ми припада. Све је ово из мог тела, толико мене је течност коју нимало не осећам као себе. Подземне воде, могу рећи да је то крв.

Питања ми навиру испод подочњака, то је део који нисам одабрао сам. Десет година на селу и сасвим јасно примећујеш да се поједине грамофонске плоче наслеђују и врте у бескрај. Ждребе је поред мене, прилази ближе и умирено стоји. Сад сам и ја миран, склањам крв са врата натопљеном топлим крпом, настављам.

Био сам јако мали када сам осетио да сам ружан, био сам веома гојазан и требало ми је много времена да се прихватим какав јесам. Сећам се детињег сала, детаљног истраживања провидних делова дебеле коже, капилара и еластичности сала. Када имаш ману то је отворена рана у којој постоји књига божијих заповести намењених да покрију

твоју срамоту. Скромност, покорност, много добрих особина потичу од порива да се сакријем. Зашто ме не волите?

Када је ждребе близу моје душе лако је открити шта сам одбио од себе, а да сам веома желео. Капљу те неиспуњене потребе у реченицама које сам са собом изговарам док лежим на слами у штали. Наше сенке ватра приноси таваници, тамо је лепо да стоје, уз старе дрвене греде. Ждребе стоји поред, чека. Ватра греје и поставља питања, напослетку је сан, напослетку је сан? Да ли да одустанем? Шта ћу сутра радити? Уморан сам да одговарам ждребету. Измислио сам да ме пита, али једном када је та игра почела, ждребе није побегло, остало је, разуме да се и од њега тражи учествовање.

Крив сам, јер желим сан? Ждребе ми је превише близу, окрећем се даље, одлазим на другу страну света, крај. Ждребе ишчезава. Одроста, на коњу сам. Спреман за галоп, небо плаво с облацима ретким, перјаним, лепота света у ком нема мира. Слобода и кривица као препрека, иза сваког угла, иза сваке греде и потока преко којих прелазимо. Ретке мисли, велика тишина, струјање ветра око ушних шкољки, откривање слепоочница хладноћи, коса иза. Не плаши се сна. Не плашим се сна.

Не плаши се сна.

Не плашим се сна.

О ПИСЦУ

Томислав Јелесијевић је рођен 24. септембра 1994. године у Смедереву, где је завршио основну школу и смедеревску гимназију. Потом је студирао журналистику на Факултету политичких наука, а упоредо радио у неколико аматерских позоришта и драмских радионица.

На последњој години основних студија новинарства имао је прилику да нешто од свог искуства подели на предметима Реторика и Примењена реторика, као сарадник у настави, што је уследило након освојеног првог места на беседничком такмичењу на Факултету политичких наука.

До сада је објавио неколико аутофиктивних прича на свом каналу на Медиум мрежи.